

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. II : *Societatea în comandită pentru industria de lemnărie „I. Gutman et C-ie“ cu Petre Oancea* cu o **Observație** de d. D. Alexandresco.

Curtea de apel din Iași, s. I : *Petre Ghițescu cu Consiliul de disciplină al ordinului avocaților din județul Iași*.

Curtea de apel din Galați, s. II și Tribunalul județului Tutova : *Vasile Haram cu Lucreția Fogtberg*, cu o **Observație** de d. D. Alexandresco.

Judecătoria de pace a ocolului Urlați : *Ioan I. Vișoianu cu Constantin C. Porumbaru*.

Compturile Tutelii, de d. Gh. St. Dumitriu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 23 Mai 1901

Președinția D-lui N. MANDREA. Președinte

Societatea în comandită pentru industria de lemnărie „I. Gutman et C-ie“ cu Petre Oancea

Urmărire. — Sequestru. — Inființarea lui pe nedrept. — Deteriorarea averii sechestrate. — Prejudiciul. — Ce despăgubiri civile trebuie acordate. — Valoarea reală a averii deteriorate. — (Art. 998 și 1084 Cod. civil).

Daune. — Cuantumul lor. — Aprecieare suverană a judecătorilor fondului.

1. *In cas când se sequestrează pe nedrept averea cui-va, și prin acest sequestru se deteriorează acea avere în așa mod că nu mai poate servi la destinație, judecata este în drept a acorda celui sechestrat pe nedrept, ca despăgubiri civile, valoarea reală a averii deteriorate, pe care o avea înainte de sechestrare iar nu numai diferența între această valoare reală și valoarea ce are în urma deteriorării, rămânând ca această avere deteriorată să se deie aceluia ce a cerut și obținut inființarea sechestrului.*

2. *Judecătorii fondului sunt suverani să aprecieze daunele suferite printr'un fapt ilicit, și hotărîrea lor, în această privință, scapă censurii Curții de casație.*

Decisiunea 139/901. — Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Societ. în comandită pentru industria de lemnărie I. Gutman și C-nie, contra decisei Curții de apel din Craiova, secția II, cu No. 21/900, dată în proces cu Petre Oancea.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca ;

Pe d-l avocat Vasile Lascar în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat S. Rosenthal în combateri ;

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Violarea art. 998 Codul civil, combinat cu art. 1084 același Cod, și exces de putere, de oare-ce Curtea de apel, constatând în fapt, că am cauzat un prejudiciu d-lui Petre Oancea prin urmărirea unor lemne, după ce m'a condamnat la plata câștigului, de care a fost privat d-l Oancea, și la repararea prejudiciului moral, în loc de a mă mai condamna și la paguba ce am încercat, adică la diferența dintre valoarea lemnelor în momentul urmării și acea pe care o aveau în momentul desființării ei, m'a condamnat să plătesc valoarea integrală a lemnelor, de și nu se deterioraseră de cât în parte, după cum constată iarăși Curtea, atribuindu'mi ast-fel, prin exces de putere, proprietatea unor lucruri străine, pe când eu nu puteam fi condamnat de cât la o despăgubire bănească».

Având în vedere decisiunea supusă recursului, prin care Societatea I. Gutman și Comp. este condamnată la suma de 30000 lei daune, provenite din exercitarea din partea societății, pe nedrept, a unor urmăriri pe o cantitate de lemne, proprietatea pârâtului Petre Oancea ;

Considerând că Curtea de apel, pentru a acorda pârâtului drept daune materiale pentru prejudiciul cauzat de Societate, întreaga valoare ce aveau lemnele în momentul urmării lor, stabilește, în fapt, că acele lemne se găsesc actualmente într'o complectă stare de deteriorare, provenită din faptul Societății, care le urmărirea în mod ilegal, ast-fel că urmează ca lemnele să rămână pe seama Societății ;

Considerând că, în privința acestei constatări de fapt, întemeiată pe expertisa ordonată de Curte, recurenta Societate nu a opus nimic dinaintea Curții, ci s'a mărginit numai a se apăra, în principiu, că nu se cuvin, lui Oancea nici un fel de daune, sub cuvânt că urmărirea era legal făcută pentru diferite considerațiuni, pe care Curtea, examinându-le, le găsește neîntemeiate ;

Considerând că prejudiciul cauzat era valoarea reală

a lemnelor deteriorate prin urmărirea nejustificată; că, acordându-se ca daune valoarea lemnelor, nu se poate dice că s'ar fi dat daune cari ar întrece prejudiciul causal, și deci, cu drept cuvânt, Curtea a acordat părâtului drept daune valoarea însăși ce aveau lemnele în momentul sequestrului lor de către Societate;

Considerând de asemenea că recurentul nu poate susține că nu s'ar fi putut acorda ca daune de cât diferența între ceea-ce a valorat lemnele și între ceea-ce ele valorează acum, fiind-că dacă lemnele, în actuala lor stare, dacă mai represintă o valoare, recurenții nu sunt opriți a le lua;

Că fiind, în ori-care cas, o chestiune de apreciere a daunelor cauzate prin faptul ilicit al recurenților, nu sunt violate dispozițiunile art. 998 și 1084 din Codul civil, vizate în mijlocul de casare, și de aceea mijlocul este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Observație.— Este de principiu, atât în doctrină cât și în jurisprudență, că acel care cauzează altui o pagubă prin exercițiul unui drept ce îi aparține, nu este obligat a o repara, pentru că știut este că: *Qui suo jure utitur neminem lædit* (1). «Acel ce întrebuințează dritul său în cuprinsul legiuitelor hotare, dice art. 1734 din Codul Calimach (1305 C. austriac), nu este răspundător pentru paguba pricinuită altuia dintru aceasta».

Ast-fel, dacă săpând o fântână adâncă pe proprietatea mea, am tăiat, fără nici o intenție dooloasă, *non animo vicino nocendi* (L. I, § 12, Dig., *De aqua*, etc., 39, 3), vinele de apă de care se folosesc vecinii mei, ori câtă daună le-aș fi adus prin acest fapt, nu le datoresc nici o despăgubire, pentru că n'am făcut de cât să usez cu bună credință de proprietatea mea (art. 480, 579) (2).

Administrația căilor ferate care face un puț absorbitor pentru strângerea murdăriilor și otrăvește prin aceasta puțurile vecine, răspunde din contra de daunele cauzate prin acest fapt, pentru că întrebuințarea ce a făcut de proprietatea ei trece peste măsura incomodității tolerabile (3).

Tot pentru aceleași motive, dacă observând distanțele prescrise de lege, am rădicat pe proprietatea mea, de bună credință, o clădire care, prin înălțimea ei, împedică vederea vecinilor și depreciează valoarea imobilelor lor, nu le datoresc nici o despăgubire (4). De asemenea, proprietarul care, folosindu-se de o clausă a contrac-

tului, expulsează pe arendașul său chiriașul său, pentru că acest din urmă nu 'i-a plătit arenda sau chiria, nu 'i datorește nici o despăgubire, fiind-că el exercită un drept pe care 'i-l dă legea (art. 1429, 1439) (5).

Faptul de a introduce o acțiune în justiție sau de a se apăra contra reclamațiunei introduse de altul, nu este, în regulă generală, de cât exercițiul unui drept legitim.

Cu toate acestea, independent de cheltuețele de judecată pe care le suferă partea care a perdut procesul (art. 140 Pr. civ.), recursul la instanțele judecătorești poate să constituie o culpă și să dea loc la daune, de câte-ori exercițiul unei acțiuni constituie un act de răutate și de rea credință, sau cel puțin un act de o eroare grosieră, care echivalează cu dolul. Atât doctrina cât și jurisprudența sunt constante în această privință (6).

Art. 370 din Procedura civilă italiană dispune anume că partea care cade în pretențiile sale, poate, pe lângă cheltuețele de judecată, să fie condamnată și la daune către adversarul său, la caz de proces temerar, *trattandosi di lite temeraria*. S'a decis însă, în Italia, că o simplă imprudență nu ajunge pentru ca această dispoziție să fie aplicabilă, că trebuie să existe o *culpa lata* din partea împlicinatului; nu se cere însă nici rea credință, nici dol (7).

Jurisprudența aplică aceiași soluție atât în privința dreptului de a se apăra contra acțiunei intentate de altul, cât și în privința dreptului de a usa de căile ordinare sau extraordinare spre a reforma o hotărîre.

În ori-ce caz, o simplă acțiune, un apel sau un recurs temerar din partea unui împlicinat, nu poate să dea loc la daune interese, dacă judecătorii nu constată din partea lui rea credință, dol, sau o greșală gravă [*culpa lata*] (8).

Nu numai introducerea unei acțiuni, unui apel sau un recurs, etc. pot să dea loc la daune, dar încă și aducerea la îndeplinire a unei hotărîri, atunci când executarea acelei hotărîri constituie un abus al dreptului.

Ast-fel, nu mai incăpe indoeală că partea care aduce la îndeplinire o hotărîre executorie provisor, va răspunde de prejudiciul adus celei-alte

(1) Cpr. L. 55, Dig., *De diversis regulis juris antiqui*, 50, 17.

(2) Cpr. Baudry, II, 1349. Laurent, VI, 140 și XX, 409. Demolombe, XXXI, 668. Păucescu, II, 395. Alex. Degré, *Dreptul* din 1884, No. 21, p. 164.

(3) Cpr. Alex. Degré, *Dreptul, loco cit.*, care citează în acest sens pe Ihering și o sentință a trib. din Frankfurt. Cpr. Păucescu, II, 402 și Cas. fr. D. P. 71. 1. 117.

(4) Murlon, II, 1690. Laurent, VI, 140. Baudry, II, 1249. Demolombe, XXXI, 668. Păucescu, II, 400.

(5) C. București. *Dreptul* din 1888, No. 72.

(6) Trib. Ilfov și Brăila. *Dreptul* din 1881, No. 33 și din 1885, No. 53. Vezi și autoritățile citate în t. V a Comențariilor noastre, p. 407, nota 2.

(7) Cas. Torino. Sirey, 83. 4. 30.

(8) Cpr. Cas. fr. *Pand. Périod.* 94. 1. 103. *Pand. Périod.* 91. 1. 241. D. P. 91. 1. 475. Trib. Putna. *Curierul Judiciar* din 1897, No. 38.

părți prin o executare pripită, la caz de infirmarea hotărîreii primilor judecătorești⁽⁹⁾.

Situația este însă cu totul alta în privința executării unei decizii definitive, care, în urmă, ar fi fost casată. Recursul în casație neimpedîcînd, în regulă generală, executarea hotărîrilor pronunțate în ultim resort (art. 77 L. C. cas. din 1861), acel care a dobîndit o hotărîre definitivă este în drept a crede că a fost bine judecat, și prin urmare, poate să aducă hotărîrea la îndeplinire. În caz de casare, decizia casată socotindu-se ca cum n'ar fi avut ființă (art. 72 L. C. cas.), el va restitui părții adverse suma primită în baza hotărîreii casate⁽¹⁰⁾.

O urmărire mobilă sau imobilă constituie neapărat exercițiul unui drept legitim, și cu toate acestea, poate da loc la daune în favoarea aceluia contra căruia se îndreptează, de câte-ori ea fiind doloasă, vexatorie și exagerată, aduce o pagubă debitorului prin micșorarea creditului său⁽¹¹⁾.

Aceiași soluție este admisibilă în privința sechestrului asigurător, poprirei, etc.⁽¹²⁾.

Prin urmare, cu drept cuvînt, Curtea supremă a decis că, de câte-ori prin un sechestru nedrept și vexator se deteriorează averea sechestrată în așa mod în cât ea nu mai poate servi la destinația ei, instanța de fond este în drept a acorda o despăgubire, alocînd reclamantului drept daune valoarea reală a averii deteriorate, și nu numai diferența între ceea ce a valorat averea sechestrată și ceea ce ea valorează acum, pârătul fiind în drept a și lua dînsul acea avere deteriorată.

Curtea de casație mai decide încă că aprecierea daunelor cauzate prin un fapt ilicit scapă de controlul casației. Această soluție nu suferă nici o îndoială, fiind-că, în specie, este vorba de o chestie de fapt, care se apreciază în mod suveran numai de judecătoreii fondului.

D. Alexandresco.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 24 Mai 1901

Președenția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Petru Ghișescu cu Consiliul de disciplină al ordinului avocaților din județul Iași

Advocați. — Incompatibilități. — Funcțiuni administrative permise de avocați. — Dacă legea prevede vre-o incompatibilitate. — Regulamentul corpului de avocați din Iași. — Dacă are putere de lege. — (Art. 2 al legii din 1864 pentru constituirea corpului de avocați; art. 12 din regulamentul special al avocaților, jud. Iași).

Incapacitățile și incompatibilitățile ce au ca sanc-

⁽⁹⁾ Cpr. Fuzier-Herman, *Code civ. annoté*, III, art. 1382. 1383, No. 196 urm. Veđi însă Sourdat, *Responsabilité*, I, 665.

⁽¹⁰⁾ Cpr. Sourdat, *op. cit.*, I, 666.

⁽¹¹⁾ Cpr. Trib. Mehedinți. *Dreptul* din 1901, No. 59.

⁽¹²⁾ Veđi Fuzier-Herman, *op. și loco supra cit.*, No. 207 urm.

țiune pierderea sau interzicerea vre-unui drept, nu pot fi create de cât prin legi și fiind de strictă interpretare, nu se pot estinde prin analogie.

Ast-fel, incompatibilitatea între profesiunea de avocat și aceea de funcționar administrativ, și împedirea avocatului de a mai pleda, stabilită printr'un regulament din 1869 al adunării avocaților din Iași, orî cât de justificată ar fi în rațiune, fiind peste coprinsul legii constituirei corpului de avocați și în contradicție cu ea, nu obligă pe nimeni, cu toate că acest regulament poartă confirmarea ministeriului justiției, ministerul neavînd puterea de a face obligatorii regulamente contrarii legii.

Curtea deliberînd,

Asupra apelului interjectat de avocatul Petru Ghișescu, contra hotărîreii Consiliului de disciplină al ordinului avocaților din județul Iași, dată sub No. 65 la 12 Mai 1901, prin care apelantul este oprit de a exercita profesiunea de avocat pe cât timp va ocupa funcțiunea de comisar comunal, și n'consecință îi interzice dreptul de a se presenta și a pleda înaintea instanțelor judecătorești;

Ascultînd concluziunile apelantului, informațiunile decanului ordinului și concluziunile reprezentantului Ministerului public; și

Avînd în vedere că interzicerea dreptului de a pleda pronunțată de Consiliul de disciplină contra apelantului, este motivată în fapt pe împrejurarea că dînsul actualmente ocupă funcțiunea de comisar comunal pe lângă Primăria de Iași iar în drept este bazată pe dispozițiunea art. 12 din regulamentul corpului prin care se prevede că avocatul care va fi numit în o funcțiune administrativă, va fi oprit de la exercițiul profesiei sale pe tot timpul cât va petrece în funcțiune;

Considerînd, că incapacitățile și incompatibilitățile ce au ca sancțiune pierderea sau interzicerea vre-unui drept, nu pot fi create de cât prin legi și fiind de strictă interpretare, nu se pot estinde prin analogie;

Considerînd, că cu privire la exercițiul profesiei de avocat, incapacitățile ce aduc restricțiuni acestui exercițiu, sunt enumerate în art. 2 al legii din 1864 pentru constituirea corpului de avocați;

Considerînd însă că la 1869, adunarea generală a avocaților din Iași, elaborînd un regulament special corpului, prin art. 12 a creat o nouă restricțiune, incompatibilitatea între profesiunea de avocat și aceea de funcționar administrativ, dîndu-i ca sancțiune oprirea dreptului de a pleda;

Considerînd că această dispozițiune reglementară, orî cât de justificată ar fi în rațiune, fiind peste coprinsul legii și în contradicție cu ea, nu are putere legală și nu obligă, de și poartă confirmarea ministerului justiției, ministerul neavînd puterea de a face obligatorii regulamente contrarii legii;

Că, așa fiind și întru cât apelantul Petru Ghișescu întrunește toate condițiunile prevăzute prin legea de la 1864 și cea de la 1884 pentru a fi avocat, și este

înscris în tabloul ordinului, hotărîrea Consiliului de disciplină urmează să fie reformată;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte în unire cu concluziunile d-lui procuror general;

În numele legii decide:

Primește apelul făcut de avocatul Petru Ghițescu și infirmă hotărîrea No. 65 din 12 Mai a. c. dată de Consiliul de disciplină a avocaților din Iași.

(ss) I. I. Vrânceanu, Eug. Donici, A. Alexiu, Al. G. Hinna.
p. grefier (s) V. G. Vrabie.

Opiniune

Sub semnatul sunt de părere a se respinge apelul, și a se confirma hotărîrea din 12 Mai a. c. sub No. 65, a Consiliului de disciplină a avocaților din Iași și aceasta pentru motivele cuprinse în ea.

(s) N. Volenti.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția II

Audiența de la 8 Decembrie 1901

Președenția D-lui E. G. ECONOMU, Președinte

Lucreția Fogtberg cu Vasile Haram și alții

Deciziunea civilă No. 181/901

Simulațiune.—Exercițiul acestei acțiuni de către moștenitorii părților sau creditorii moștenitorilor.—Necesitatea unui contra-înscris sau a unui început de probă scrisă.—Neadmiterea de plano pentru moștenitorii și creditorii lor a probei testimoniale sau a presumpțiilor.

Interogator.—Început de probă.—Condițiile ce trebuie să întrunească interogatorul pentru a constitui un început de probă.—Contradicții asupra originii banilor cu care s'a dobândit un drept.—Nu constituiesc un început de probă a simulației.

1. Moștenitorii părților contractante pot, în principiu, să dovedească simulația actelor făcute de autorii lor. Ei reprezentând însă pe acești din urmă și neputînd avea mai multe drepturi de cât acești autori, pot să dovedească simulația numai prin un contra-înscris, sau prin martori și presumpțiuni, însă numai când vor avea un început de dovadă scrisă în sensul art. 1197.

Creditorii moștenitorilor sunt și ei supuși acestei regule, intru cât nu pot avea mai multe drepturi de cât acei pe cari ei îi reprezintă.

Moștenitorii, și prin urmare, și creditorii lor, numai atunci sunt considerați ca terții și pot invoca de plano atât proba testimonială cât și presumpțiile, când ei sunt rezervatari și actul simulat, făcut de autorul lor, le atinge rezerva, pentru că, în asemenea caz, ei sunt terții persoane față cu autorul lor, care a făcut actul simulat, avînd dreptul lor propriu contra acestui autor.

2. Deși, în principiu, interogatorul uneia din părți poate constitui un început de dovadă scrisă de natură a face admisibilă proba cu martori și a presumpțiilor, totuși pentru ca un interogator

să poată produce un atare rezultat, trebuie ca între faptele mărturisite și obiectul acțiunii să existe o legătură care să facă de creșut faptul pretins. Faptul de a fi arătat în mod neexact resursa banilor cu care o parte a dobândit un drept, în specie, cesiunea unei creanțe, nu implică necesarmente mărturisirea simulației, pentru că, în materie civilă, nimenea nu poate fi constrîns a arăta origina mijloacelor sale financiare.

S'a ascultat d-l avocat C. G. Plesnilă din partea apelantei în desvoltarea motivelor de apel și d-l avocat G. Tașcă din partea intimatului V. Haram, lipsind celălalt intimat.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Lucreția Fogtberg în contra sentinței Tribunalului Tutova No. 189/901; (*)

Avînd în vedere că prin această sentință s'a admis acțiunea intentată de Vasile Haram exercitată în calitate de creditor al lui Mihail C. Balli și s'a anulat actul autentificat de trib. la No. 1109/99, prin care def. Costache Balli, tatăl lui Mihail, a cesionat apelantei creanța de 120000 lei și procentele ei, ce avea de la D. A. Sturza asigurată cu ipotecă, înscrisă sub No. 176/95 asupra moșiei Pogana;

Avînd în vedere că motivul pe care Haram 'și întemeiază acțiunea este că această cesiune ar fi simulată, făcută de def. C. Balli, numai în scop de a pune pe fiul său Mihail, care are multe datorii, la adăpost de urmărirea creditorilor; iar în dovedirea simulației, a invocat proba cu martori și presumpțiuni;

Avînd în vedere că apelanta cere respingerea acestei acțiuni pe motiv că Haram reprezentînd drepturile succesoriului lui C. Balli, nu poate invoca de cât acte scrise;

Considerînd că creditorul care exercită acțiunea debitorului său conf. art. 974 din C. civ. se îmbracă cu drepturile acestuia, și ca atare, nu poate avea mai multe drepturi de cât el;

Considerînd că, în specie, Haram exercită acțiunea sa în calitate de creditor a lui M. Balli, succesoriul tatălui său Costache Balli;

Considerînd că M. C. Balli, în această calitate, reprezintă pe tatăl său, prin urmare, lui i se poate opune toate excepțiunile ce se puteau opune și autorului său;

Considerînd că, după art. 1175 din C. civil, între părțile contractante simulațiunea nu se poate dovedi de cât prin contra-înscris;

Că, prin urmare, Haram care n'are alte drepturi de cât ale debitorului său Mihail Balli și acesta de cât ale tatălui său C. Balli, parte contractantă, nu poate dovedi simulațiunea ce pretinde în afară de proba prin act scris;

Că, de și Haram pretinde că a fost în imposibilitate de a-și procura acte scrise și că simulațiunea este făcută în scop de a-l fraudă spre a i se permite dovada cu martori și presumpțiuni, însă numai terțiile persoane pot invoca asemenea dovezi, și după cum s'a spus mai

(*) A se vedea publicată în acest număr pagina 173.

sus, el exercită drepturile lui M. Balli, deci nu este terțiu;

Că de și Mihail Balli, ca fiu, are în succesiunea def. său tată două feluri de drepturi, acel de simplu succesor și acel de succesor rezervatar, și de și atunci când i se atacă rezerva, el este terțiu față cu tatăl său, pentru că are drepturile lui proprii chiar în contra autorului său, și în această calitate, ca terțiu, el poate administra dovada cu martori și presumpțiuni în stabilirea simulațiunii unui act care i-ar ataca rezerva, însă, în specie, Haram la trib. nu și-a basat acțiunea pe motiv că s'ar fi atacat rezerva debitorului său, ci s'a îmbrăcat numai cu calitatea de simplu succesor al acestuia și în apel nu se poate schimba natura acțiunii; de altminterea, reclamantul dinaintea Curței nici n'a propus o asemenea schimbare;

Considerând, în fine, că de și Haram pentru a i se face admisibilă dovada cu martori și presumpțiuni a invocat în cele din urmă interogatorul apelantei și de și este adevărat, în principiu, că interogatorul părții constituie un început de dovadă scrisă, care autorisă proba cu martori și deci și a presumpțiunilor, însă în asemenea cas, trebuie ca între faptele mărturisite și obiectul acțiunii să fie o legătură, ast-fel ca să facă verosimilă reclamațiunea; ori, în specie, toată susținerea lui Haram se bazează pe faptul că Lucreția Fogtberg prin interogatorul său ar fi indicat în mod neexact resursa banilor cu care a plătit prețul cesiunii și că din actele prezentate de d-nsul s'ar dovedi că ea n'a putut avea acești bani; dar această arătare, chiar dacă ar fi în realitate neexactă, nu implică necesarmente mărturisirea simulației, pentru că, în materie civilă, nimeni nu poate fi constrâns a arăta origina mijloacelor sale financiare, deci nici interogatorul Lucreției Fogtberg nu face admisibilă proba cu martori și presumpțiuni invocate de reclamant;

Considerând că, în lipsă de aceste probe, și întru cât Haram nu invoacă vr'un act scris cu care să și dovedească reclamația, cată a se admite apelul și a se respinge reclamația ca nedovedită.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) E. G. Economu, P. Ionescu, D. G. Tazlaoanu, C. Niculescu.

grefier (s) St. Rainu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA

Audiența de la 2 Iunie 1901

Președenția D-lui G. C. S T U R Z A, Președințe

Vasile Haram cu Lucreția Fogtberg

Sentința civilă No. 189/901

Simulațiune.— Părți contractante.— Necesitatea unui început de probă scrisă spre a dovedi simulația prin martori.— Creditorii părților.— Terțiu.— Admiterea probei testimoniale și a presumpțiunilor fără nici un început de dovadă scrisă.— (Art. 1198 Cod. civ.).

Interogator.— Poate să constituie un început de probă scrisă spre a face admisibilă proba testimonială sau a presumpțiunilor.— (Art. 234 Pr. civ.).

1. Părțile contractante sau moștenitorii lor nu pot dovedi simulația unui act de cât prin un contra-înscris, sau prin martori și presumpțiuni, sub con-

dițiunea însă de a înfățișa un început de probă scrisă emanată de la partea cu care se judecă (art. 1197). In cât privește însă creditorii, în contra căroră simulația este îndreptată și pe care actul simulat tinde a 'i fraudă, ei fiind terți, și ca atare, în imposibilitate de a și procura o dovadă scrisă despre simulațiune, pot administra proba testimonială și a presumpțiunilor, independent de ori ce început de probă scrisă.

2. Din interogatorul unei părți și contradicțiile în care ea a cădut poate să rezulte un început de probă scrisă de natură a face admisibilă proba testimonială și a presumpțiunilor (art. 234 Pr. civ.).

Astăzi, după mai multe amânări, fiind termenul defipt pentru judecarea acțiunii intentată de d-l V. Haram contra d-nei Fogtberg și alții pentru anularea casimulat a actului autentificat de acel tribunal sub No. 1109/900, intervenit între Costachi Balli, acum defunct, și Lucreția Fogtberg, prin care a cesionat celei de a doua creanța ipotecară, înscrisă de acest tribunal sub No. 176/95, în virtutea căreia d-l Dim. A. Sturdza datora cedentului 12000 lei, plus și procente.

S'au prezentat reclamantul asistat de d-l avocat G. Tașcă, ear pârâta prin d-l avocat M. V. Christescu, cu procură în regulă.

Tribunalul,

Asupra obiecțiunii desvoltată mai pe larg în concludiile scrise, și prin care d-na Fogtberg susține că acțiunea de față nefiind personală a lui Haram, și a debitorului său Mihail Balli, d-nsul nu poate recurge la martori și presumpțiuni, ei ar trebui să presinte fie un contra-înscris, fie un început de probă scrisă emanat de la d-na Fogtberg, afară de cazul când C. Balli ar fi voit, prin simularea acestei cesiuni, să facă acestei din urmă o liberalitate deghisată, spre a reduce rezerva fiului său;

Vedând că, mai întâiu de toate, nici un moment nu s'a alegat că defunctul ar fi avut intențiunea de a face un dar d-nei Fogtberg; că cesiunea s'a pus pur și simplu pe terenul unui act simulat, făcut de el pentru a împedica pe creditorii fiului său de a găsi în patrimoniul lui o sumă de 132000 lei; că, prin urmare, nici vorbă că acțiunea ce o exercită astăzi Haram este acțiunea în simulațiune ce o avea defunctul, și care, la moartea lui, a cădut în patrimoniul lui M. Balli; că însă, dacă adevărat este că pentru a reuși în atare acțiune, atât defunctul cât și eredele său ar fi trebuit să înfățișeze contra-înscrisuri sau începuturi de dovezi scrise de la d-na Fogtberg, nu se poate pretinde asemenea lucru de la unii creditorii în contra cărora actul a fost îndreptat și cari evident n'a fost puși în pozițiune de a avea dovadă scrisă despre simulațiune; că dar fiindu-i cu totul imposibil și material și moral de a presenta asemenea dovadă, reclamantul poate fi admis a dovedi simulațiunea actului și cu martori și cu presumpțiuni (art. 1198 C. civ.); de altminterea, din interogatorul d-nei Fogtberg și din contra-zicerile în care d-nsa cade față cu actele ce-i sunt opuse, rezultă suficiente dovezi scrise pentru a susține acțiunea pornită contra-i.

Pentru aceste motive, admite, etc. (1).

(ss) G. C. Sturdza, T. Buicliu, G. D. Lulu.

(1) Sentința tribun. cuprinde mai multe considerente de fapt care nu s'au mai reprodus aici, nefiind de nici un interes din punctul de vedere juridic, de și ele sunt bine redactate. Ne am mărginit a reproduce numai considerentele care presintă un interes juridic, și care au fost reformate prin decizia Curței din Galatz ce publicăm mai sus.

Observație.— Există în jurisprudența străină mai multe hotăriri care au decis că părțile contractante nu pot dovedi simulația actelor petrecute între dênsele⁽¹⁾, sub cuvânt că: *Nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Această maximă, formulată de Godefroy (*ad legem* 5, Cod., 7, 8), n'a fost însă nicăiri admisă de legiuitorul modern. De aceea se admite astăzi, cu drept cuvânt, că părțile contractante sunt în drept a dovedi simulațiunea, însă că ele au nevoie pentru aceasta să de un contra-înscris, să de un început de dovadă scrisă, de natură a face admisibilă proba testimonială și a presumpțiilor⁽²⁾.

În materie comercială însă, simulația poate fi dovedită prin martori, chiar între părțile contractante (art. 46 C. com.)⁽³⁾. Aceste principii sunt elementare în materie de simulație; de aceea nu insistăm mai mult asupra lor.

Este de asemenea necontestat că părțile ar putea dovedi simulația actelor făcute între dênsele prin jurământul decisoriu, pentru că asemenea jurământ încapă în orî ce soi de contestații bănești⁽⁴⁾.

Acțiunea în simulație poate fi exercitată nu numai de părțile contractante, dar și de moștenitorii lor, însă moștenitorii nefiind, în asemenea caz, terții persoane, nu pot avea mai multe drepturi de cât autorul lor, și deci, nu pot invoca martori săi presumpțiuni de cât atunci când va exista un început de dovadă scrisă în sensul art. 1197. În această privință vom invoca o altă decizie foarte juridică tot ale Curței din Galatz, a cărei considerente sunt reproduse în Comentariile noastre, t. V, p. 278, 279⁽⁵⁾.

Pentru ca moștenitorul să poată fi considerat ca o a treia persoană și să poată invoca presumpțiuni și martori, trebuie ca el să fie rezervatar, și acțiunea sa să tindă la complinirea rezervei pe care actul atacat ar fi atins-o, fiind că, după cum foarte bine țice Curtea din Galatz, prin

(1) Veți decisiile citate în Comentariile noastre, t. V, p. 274, nota 1.

(2) Veți Baudry et Barde, *Oblig.*, I, 737, p. 681 (ed. a 2-a). Cas. fr. D. P. 1900. 1. 80. Pand. Périod. 1901. 1. 427. Veți t. VII a Comentariilor noastre, p. 157 și 285. Pentru ca părțile să poată de a dreptul administra proba testimonială și a presumpțiilor, fără nici un început de dovadă scrisă, trebuie ca actul lor să fi avut de scop fraudarea unei legi de interes general și de ordine publică. Cpr. Cas. fr. D. P. 1900. 1. 80. Pand. Périod. 1900. 1. 187. Sirey, 1901, 1. 347. C. de apel din Roma. Sirey, 99. 4. 37. Trib. Dolj. *Dreptul* din 1900. No. 30. Veți t. V a Comentariilor noastre, p. 276, nota 1 și t. VII, p. 285, text și nota 4.— *Contră*. C. București. *Dreptul* din 1897, No. 74.

(3) Cas. rom. Bulet. S-a II, 1899, p. 224.

(4) C. de apel din Turin. *Curierul Judiciar* din 1900 No. 14 (cu adnotația noastră). D. P. 98. 2. 398.

(5) Cpr. Laurent, XIX, 593. Planiol, II, 1250. C. Chambery. D. P. 61. 5. 328, No. 12. Veți și C. Iași. *Curierul Judiciar* din 1900, No. 13.

decisia ce adnotăm astăzi, moștenitorul vine, în asemenea caz, cu drepturile lui proprii în contra autorului său, și de astă dată nu'l mai reprezintă⁽⁶⁾.

Aceste principii elementare o dată expuse, să venim la cazul concret, judecat de Curte prin decisiunea mai sus reprodusă. Se pretinde că C. Balli, mare proprietar din Bêrlad, acum defunct, pentru a pune pe fiul său Mihail Balli, un ténăr răsipitor, la adăpost de creditorii săi, ar fi trecut în mod simulat către d-na Fogtberg, o creanță ipotecară de 120000 lei ce defunctul avea contra d-lui Dim. A. Sturza. Părțile contractante sunt deci în specie, pe de o parte, defunctul C. Balli, iar pe de alta, cesionara, d-na Lucreția Fogtberg. De notat este că acest act nu este atacat ca simulat de creditorii lui C. Balli, autorul pretinsei simulații, care, fără nici o discuție, ar fi terții persoane, ci de către creditorii lui Mihail Balli, moștenitorul lui C. Balli, care n'a luat parte la simulație, și pe care actul pretins simulat voește să'l folosească.

Tribunalul de prima instanță consideră pe acești creditorii ca terții și le permite de a dovedi simulația prin martori și presumpții; iar Curtea le tăgăduiește acest drept, sub cuvânt că ei ar fi exercitat acțiunea în numele debitorului lor, Mihail Balli, care fiind moștenitorul lui C. Balli, autorul pretinsei simulații, n'ar fi o terție persoană. Or, țice Curtea, reclamantul exercitându'și acțiunea în numele debitorului lui, nu poate să aibă mai multe drepturi de cât avea acest din urmă.

Chestiunea ast-fel pusă, soluția dată de Curtea din Galatz ni se pare inadmisibilă.

În adevăr, creditorii lui Mihail Balli sunt, în cazul de față, terții persoane în adevărată putere a cuvântului, fiind că pretinsa simulație este îndreptată tocmai contra lor, și ei au fost în imposibilitate de a'și procura o dovadă scrisă despre simulație, după cum însuș Curtea o recunoaște. Ei nu exercită deci acțiunea în numele debitorului lor, ci *jure proprio*, și lucrul e așa de adevărat, în cât Mihail Balli nu are nici un interes a dovedi simulația actelor părintelui său, pentru că aceste acte sunt tocmai făcute în favoarea sa și în contra creditorilor săi. Cum ar putea deci creditorii lui M. Balli să se îmbrace cu drepturile lui spre a exercita o acțiune pe care el nu are nici un interes a o exercita? .. Creditorii moștenitorului ar veni în numele moștenitorului lor numai atunci când simulația ar fi fost îndreptată în contra lui și el ar avea interes a face să se considere de justiție că lucrurile, înstrăinate în aparență numai de părintele său, n'au

(6) Cpr. în acelaș sens, C. Galatz, Iași și București. *Dreptul* din 1892, No. 83. *Dreptul* din 1881, No. 4 și din 1896, No. 79. Veți și Laurent, XII, 328.

incetat nici o dată a face parte din patrimoniul lui, ceea ce, încă o dată, în specie nu există, fiind-că, precum am spus, simulația departe de a fi fost făcută în contra moștenitorului, îi este din contra favorabilă și are tocmai de scop de a l' sustrage de la urmărirea creditorilor săi. Curtea a perdut deci din vedere, după părerea noastră, că, în specie, creditorii lui M. Balli, departe de a l' reprezenta, au de adversar pe acest din urmă și urmăresc un interes contrar.

Dacă, pentru a se ajunge la rezultatul la care ajunge Curtea, s'ar susține, așa precum s'a admis une-ori de instanțele noastre judecătorești (7), că acțiunea în simulație este personală debitorului și că creditorii lui n'o pot exercita de cât numai îmbrăcându-se cu drepturile debitorului lor, în baza art. 974, la aceasta vom răspunde că creditorii fiind direct lezați prin faptul debitorului lor și având, în toate casurile, un drept propriu și direct asupra bunurilor acestui din urmă (art. 1718, 1719), trebuie să aibă o acțiune directă și personală, osebit de cea prevădută de art. 974, prin care să poată dărâma actul fictiv și aparent, care micșorează garanția lor, căci fără această acțiune directă și personală, creditorii ar fi lăsați la discreția debitorului lor, ceea ce raționalmente vorbind, nu se poate admite (8).

În cât privește al doilea punct judecat de Curte, avem prea puțin de zis. În adevăr, din interogatorul părții poate să rezulte o probă complectă a simulației, sau numai un început de probă de natură a fi complectat prin alte dovezi (art. 234 Pr. civ.). Dacă din interogator rezultă, sau nu, un început de probă, aceasta este o chestiune de fapt care se apreciază în mod suveran de judecătoria fondului (9).

D. Alexandresco

JUDECĂTORIA DE PACE A OCOLULUI URLAȚI

Audiența de la 25 Februarie 1902

Ion I. Vișoianu cu Constantin C. Porumbaru

Cartea de judecată corecțională No. 125/902

Insultă adresată unei persoane prin imprimate sau afișe în public. — Dacă acest fapt constituie contravențiunea prevădută de art. 299 din Codul penal, sau delictul prevădută de art. 294 din acelaș Cod. — Competință.

Acela care prin imprimate distribuite sau afișe

(7) Cpr. C. din București Dreptul din 1886, No. 63 și Dreptul din 1893, No. 64. Vezi în acelaș înțeles, Gr. G. Păucescu, *Oblig.*, I, 469, 470. Larombière, I, art. 1167, No. 63. Pand. fr., *Action paulienne*, 206 urm., și autoritățile citate acolo.

(8) Vezi T. Huc VII, 230, p. 309. Baudry et Barde, *Oblig.*, I, 734 urm., p. 678 urm. (ed. a 2-a). Alex. Degré, *Dreptul* din 1891, No. 9. p. 67 și *Scrieri juridice*, I, p. 322. Vezi și t. V a Comentariilor noastre, p. 265 urm., nota 2.

(9) Cpr. Pand. fr., *Interrogatoire sur faits et articles*, 253. *Cas. fr. D. P.* 1900. 1. 287.

în public propune asupra unei persoane fapte anume determinate cari de ar fi adevărate ar supune pe prepusul la pedepse sau la ura și disprețul cetățenilor, săvârșește delictul de calomnie prin presă, iar nu o insultă și asemenea delict intrând în prevederile art. 294 din Codul penal, nu intră în competența judelei de ocol de al judeca.

La ordine fiind cercetarea acțiunii penale îndreptată de d-l Ioan I. Vișoianu, institutor din Urlați, cu petiția înregistrată la No. 1973/902 prin care d-l judecății pe d-l Const. C. Porumbaru, comerciant din Urlați, pentru a fi pedepsit conform art. 299 C. p.

La apelul nominal s'au prezentat reclamantul, asistat de d-l avocat Tase Anastasiu, și inculpatul.

S'a dat citire petiției de reclamă și articolului din ziarul «Lumina».

D-l Tase Anastasiu, având cuvântul, voeste a intra în fond; s'a pus din oficiu în vederea părților dacă faptul, așa cum se presintă, întrunește elementele art. 299 C. p. sau 294 C. p. și deci dacă ar intra în disp. art. 294 C. p. este sau nu judecătoria de ocol competentă a judeca acest proces;

D-l Tase Anastasiu, pentru reclamant, susține că în cazul de față nu se poate zice că faptul intră în prevederile art. 294 C. p. civ., prin mijloacele enumerate la art. 294, ni s'a adresat insulte calomnioase prevăzute și penate de art. 299 C. p., că în atare cas judecătoria de ocol e competentă a judeca;

Inculpatul C. Porumbaru, având cuvântul, arată că nu e competentă această judecătorie, faptul intrând sub prevederile art. 294 C. p.;

Judecata,

Având în vedere că d-l Ioan I. Vișoianu, institutor din Urlați, cu petiția înregistrată la No. 1973/902 a dat judecătii pe d-l C. Porumbaru, comerciant din Urlați, că prin ziarul «Lumina» No. 294 din 11 Februarie 1902 i-ar fi adresat insulte calomnioase prevăzute de art. 299 C. p.;

Asupra motivului de declinare de competență ridicat din oficiu;

Ascultând pe părți în susțineri;

Având în vedere că din ziarul Lumina No. 294/902 se constată că inculpatul C. Porumbaru sub a sa iscălitură a publicat la adresa reclamantului I. I. Vișoianu următoarele: «D-l profesor Vișoianu, în loc de a și vede de datoriile sale, în cea noapte a jucat cărți la cafenea încontinuu până la 7 a. m. și că pe lângă acestea dă exemple rele la copii despuindu-se în pielea goală în odăile cărciumelor din Urlați etc.», — urmează a se examina dacă faptul așa cum se presintă întrunesc sau nu elementele art. 294 C. p.;

Având în vedere că după disp. art. 294 C. p. este culpabil de calomnie acela, care, prin imprimate distribuite sau afișe în public, va propune asupra unui individ fapte, cari, de ar fi adevărate, ar supune pe prepusul la pedepse sau măcar la ura și disprețul cetățenilor;

Având în vedere că prin cuvintele: «d-l profesor Vișoianu în cea noapte a jucat încontinuu cărți la cafenea până la 7 a. m. și că pe lângă acestea dă exemple rele la copii despuindu-se în pielea goală în odăile cărciumelor din Urlați» se constată că inculpatul a adresat prin publicitate cuvinte relativ la fapte bine determinate și de așa natură că, dacă ar fi adevărate, i-ar atrage pedepse administrative reclamantului—el fiind institutor—și în tot cazul ar fi supus la ura și disprețul cetățenilor că în loc să și tie demnitatea de profesor, de a fi un om moral, nu face decât să contribuie, prin faptele sale, la propagarea răului și a imoralității.— În acelaș sens ziarul «Dreptul» No. 72/85 în care se zice: «Codul penal, prin art. 294, consideră ca o calomnie ori-ce imputațiune a unui fapt, care

atinge onoarea saŭ considerațiunea persoanei, căreia se impută faptul, dar numai în cazul, când cuvintele sunt perferate în public»—cum este în specie, ele fiind atribuite printr'un organ de publicitate. In acelaș sens Casația secția II No. 79/85.— *Traité de Droit Pénal*, (Boitard) . . . il importe peu que ces faits exposent la personne dénoncée à une répression judiciaire on seulement à une mesure administrative; il suffit être un instrument de persécution contre l'innocence».

Considerând deci că faptul, așa cum se presintă, întrunind elementele art. 294 C. p. urmează a ne declina competența întru cât prin art. 71 leg. jud. ocoale asemenea fapte nu intră în competența jud. ocoale; că faptul fiind o calomnie prin presă, el este de competența tribunalului.

Pentru aceste motive, declină competența, etc.
Judecător (s) Ernest Niculescu.

COMPTURILE TUTELEI

După Codul civil, fie-care tutore afară de tată și mamă și aceștia numai cât au usufructul legal asupra bunurilor minorilor, este dator a da socoteală înscris tribunalului respectiv de modul administrațiunei sale.

În urmă se convoacă consiliul de familie, care în număr de cinci cel puțin le verifică în grefă și formulând o încheere o supun aprobărei tribunalului suveran în aprecierile sale. O dată aprobate cele anuale cât și cele generale tutorele e liberat de răspundere cu rezervă, că minorele ajuns la majorat timp de zece ani să aibă dreptul a-i cere socoteala de fond și venit.

«Escedentele anuale tutorele e dator a le depune, saŭ să plătească dobânzi pentru ele până la predare».

Acestea sunt măsurile legale cu privire la compturile tutelei și cari măsurii absolut nesuficiente au provocat pe mulți oameni de drept în nenumărate rânduri a ridica vocea lor susținând, că minorii sunt victima tutorilor de rea credință și a camătarilor, ce în mare parte rămân nepedepsiți.

Curtea de casație și doctrina în general au căutat să umple pe cât e posibil lacunele legii prin interpretări și combinațiuni de diferite texte în această privință, căci sunt o mulțime de cestiuni neprecisate ca d. e.:

Nu mai tutorele dă compturi? Cum? Când? și cu a cui cheltueală?

Compturile nu se dau numai de tutorii dativi—(aleși); ci și de ori-care persoană, ce a girat afacerile unei tutelei ca: moștenitorii unui tutore decedat, dacă ei au continuat cu gestiunea până la numirea unui alt tutore; mama supravețuitoare care refuzând sarcina tutelei; a administrat averea până la numirea de tutore; părinții (tutorii legali) pentru un an, căci usufructul lor încetează la etatea de 20 ani a minorului

Din nenorocire în practica judecătorească foarte rar se ia socoteală acestor persoane, mai cu seamă tutorilor legali (C. Iași S. I. Ian./91).

Compturile se formează în două exemplare prevăzându-se veniturile și cheltueile justificate în regulă an cu an și în general, când tutorele urmează a se schimba ori tutela să se închidă prin emanciparea saŭ majoratul minorului. În caz de refuz tribunalul va putea executa pe tutore prin sequestrarea averei sale, spre a 'l sili la aceasta (Cas. S. I, No. 337/75).

Cheltueile cu facerea compturilor se avansează de tutore în sarcina tutelei, căci sunt în interesul minorului. Numai în cazul, când tutorele e destituit, atunci

cheltueile privesc pe el, nu pe minor (Mourlon, V. I).

Chitanța de îndestulare din partea minorului devenit major nu poate scuti pe tutore de socotelile generale date prin tribunal comf. art. 418 C. civ. fie că tutela încetează exparte minoris saŭ exparte tutoris (C. B., S. I, No. 73/89).

Muma recăsătorindu-se tutela devine dativă dacă consiliul voeste să-i încredințeze această sarcină alegând ca tutore și pe soțul ei, așa că trebuie să dea compturi de venituri și cheltueli (Cas. I, No. 310/87, C. Iași S. II, No. 75/85).

Sunt totuși multe casuri, când minorii rămân la bunul plac al consiliului de familie, fiind că texte de legi proteguitoare ne lipsesc cari pe cale de interpretare să fie aplicate în favoarea lor. Și unde legea nu distinge nici noi nu trebuie să distingem.

De și tutela e o sarcină gratuită, totuși consiliul de familie poate permite tutorelui a-și numi procuratori cu leafă, se facă cheltueli de administrație etc. . . . , de cari tutorii dativi dau de formă compturi, ear cei legali le fac cu de la sine putere fără nici o umbră de răspundere.

Legiuitorul a crezut că părinții în tot-dea-una sunt buni și-'i iubesc copiii cu acel foc sacru cunoscut de toată lumea «iubirea paternă» și de aceea ia scutit de compturi.

Dar s'a înșelat!

Știut este că adesea epitropul rămâne bogat iar minorii săraci lipsiți pământului. Mama în tot-dea-una încredințează administrația averii celui mai mare din copii, dacă-i major, care ori risipește ori strânge bine pentru el. Alte dăți la sătenii mai cu seamă soțul rămas în viață trăește în concubinaj sfîțirînd nu numai venitul dar și fondul bieților minorii.

Dacă se recăsătorește și are alți copii atunci 'și dă silința a sustrage din patrimoniul mai îmbelșugat al epitropiștilor pricopsind pe noii născuți.

* * *

Pentru o bună administrație a tutelelor cred necesar, ca tribunalele și în special judecătorii de ocoale, unde sunt mai mulți neștiutori de carte pe lângă invitațiile ce se trimit la finele anului tutorilor dativi a depune compturi să se intereseze și de soarta minorilor de sub administrația tutorilor legali cari sunt scutiți de compturi, cum și de toate interesele lor încălcate de alte persoane, contra cărora tutorele nu se opune, fie din neglijența, fie din rea credință. La sătenii mai cu seamă tutricele legale trăsesc în concubinaj saŭ se recăsătoresc fără să încunoștințeze justiția, cari să ea slabele măsurii legale pentru protejarea minorilor.

Fîind-că compturile anuale și generale în majoritatea casurilor sunt numai o formalitate, de aceea poate și tribunalele corecționale sunt prea blânde cu tutorii abuzivi, așa că la o sută de casuri unul abia dacă se pedepsește.

De aci rezultă că se impune între alte măsurii a se legifera și noi dispozițiuni severe pentru tutorii supunându-i pe toți a da compturi bine justificate; iar pentru cei abuzivi a se prescri aspre pedepse. Copiii sunt viitorul, și deci datorii suntem ale proteja avutul și persoana dacă voim, ca patria și neamul nostru să pășească înainte pe drumul ce de secolii bătrânii l'au croit !!.

Corabia

Gh. St. Demitriu